

„Nezavazujte!“ promluvila zastřeným hlasem.

K dalšímu významnému setkání došlo u krmiva pro kočky, kde opět vědomě nestihl vozík včas odtlačit mimo její trasu.

Vyslala mu kontaktní signál: „Jděte mi z cesty!“

Povzbuzen tímto rozkošným flirtem nepřestal napodobovat její spotřebitelské chování, čímž se mu koš plnil bez jasných nákupních pravidel. Uvědomil si, že procesy je nutno v pandemii systémově řídit. V úzké chodbičce mezi mrazicími pulty se proto kavalírsky omluvil a požádal o odbornou konzultaci.

„Nevíte, mladá paní, jak poznám vepřovou krkovicí?“

„Je to napsáno na obalu.“

„Ach, opravdu,“ vyjádřil opravdové překvapení a pozval ji na seznamovací kávu.

„Pokud jste si nevšiml, všude je zavřeno,“ pronesla sarkasticky. „Kávu si můžete dát doma a sám. Já bych k vám již nikdy nevkročila. K závadovým lidem nedocházím. Mám s vámi tu nejhorší zkušenost.“

„Ale to snad ne. Proč nejhorší?“

„Zřejmě trpíte paměťovými výpadky a nic vám nedochází. Asi jste na něco podstatného zapomněl.“

„Paměťovými výpadky? Zapomněl? A na co?“

„My se přece známe, ne? V práci jste mě obtěžoval podstrkováním sladkých psaníček, což se bohužel neobešlo bez trvalých následků v podobě neveselých vzpomínek a pocitů trapnosti. Pravděpodobně jste už pozbyl i duševní svěžesti.“

„Tušil jsem to,“ zmateně zamumlal ve skrytu ochranné roušky, aby zakryl, že to vůbec netušil. „Ovšem ty vaše pohádkově čokoládové oči. Už tehdy jsem se do nich bezhlavě zamiloval. Budiž mi to omluvou.“

„Dejte mi pokoj. Žiji spokojeně, nic mi nechybí a po vašich naučených lichotkách opravdu netoužím. Pokud vím, nedávno vám utekla manželka, čemuž se pranic nedivím.“

„Mohli bychom...“ pokračoval František, tentokrát poněkud rozpačitě, neboť se rozpomněl, jak to vlastně bylo. „V karanténě se sice stýkat nemůžeme, můžeme si ale psát zamilovaná psaníčka. Telefonování nedoporučuji, jelikož vede k formálním banalitám a oslabuje čisté city. Psáním však mohu odčinit svá upřímná provinění, způsobená tehdy nepřejícnými vlivy sobeckého prostředí.“

„V karanténě či bez karantény, já se s vámi stýkat nehodlám. A rozhodně si nepřeji dopisovat ani telefonovat,“ prohlásila rezolutně a učinila svým pojízdným košíkem pohyb směřující k vynucenému uvolnění cesty mezi regály, což mohlo Františkovi ublížit.

„V psaní ale vynikám, hlavně v době pandemie...“ stačil ještě stísněně vykřiknout, než byl nucen prudce uhnout před nákupním vozíkem, agresivně tlačným.

II.

Cestou domů ze samoobsluhy byl František Skřivánek natolik zaměstnán myšlenkami na ono zvláštní setkání, že si z jedoucího automobilu stačil povšimnout pouze zpustlého kostelníka Bakaly, který přede dveřmi svého domu nedisciplinovaně kouřil bez roušky. Mimochodem později si Bakala stěžoval, že kouřil, protože postrádal plán krizového vývoje.

„Jak to, že mě v tom pečlivém rouškatém zahalení rozpoznala?“ kladl si František zásadní otázku, na niž však neměl jednoznačně odpovědět. Ženy si prý všímají očí, rukou a hlasu. Bohužel o tom dosud neměl hodnověrné empirické informace a výzkumnou analýzu, kterou v této věci prováděl, se mu zatím nepodařilo dokončit pro nedostatečné množství zkušebních žen. Jisté poznatky však přesto měl, a ty napovídaly, že některým se líbí jeho oči v barvě polní chrpy, kdežto ruce je vůbec nezajímají. Jiné naopak upřednostňovaly jemné ruce, ale zase nereagovaly na promyšlené hlasové